

met hem riskeeren. (*tot Michiel.*) Beloof me dat je van *conduite* veranderen zult en je kunt morgen weer aan de Lijnbaan komen.

AAL.

Wat een pak neemt UEd. van mijn hart. Toe, Chiel, bedank mijnheer!

MICHIEL.

(*aarzelend*). Ik . . . dank . . . Mijnheer!

LAMPSENS.

Beloof je beterschap?

MICHIEL.

Mijnheer moet me maar diep in de lijnbaan zetten, waar ik niets zie van de zee.

LAMPSENS.

Ik zal je op de plaats zetten, die mij het best konvenieert.

LIJSBET.

Dat zou 'k ook meenen!

LAMPSENS.

Wat je vooral mankeert is tucht. (*Lijsbet stemt dat in gebaren toe, zooals al het volgende; zij herhaalt zelfs de krachtigste en strengste woorden.*) Eer uw Vader en uw Moeder en wees alle Overheid onderdanig, zoo leert de Schrift. Wie niet werkt en toch loon ontvangt is een dief. Versta je goed? Een dief, die in 't klein begint en, altijd progressieerend, in 't rasphuis eindigt. Door te grootte tolerantie zou ik *complice* worden. Ik begin dus met je daggeld tot een halven stuiver te verminderen; hou jij je alevel tot Oogstmaand goed, dan zal je 't merken in je loon.

MICHIEL.

(*luistert eerst aandachtig; spoedig echter dwalen zijn blikken in 't rond en ten laatste het open venster uit naar de zee.*) Kijk, Jan! (*met dezen ijlt hij naar het venster.*) Daar heb je den kotter van rooijen Krijn! Wat reeft'i zijn zeilen! 't Is of hij bang is voor de bries!

LAMPSENS.

(*beleedigd.*) Een lid der Vroedschap is zóo iets nog niet gepasseerd . . . heel kras!

LIJSBET.

(*tot Aal, heengaande.*) De Heere is de Gerechte! Daar komt zwavel en vuur over dit huis! Ik berg me! (*haastig af, terwijl Aal als bedwelmde staat.*)

« Daar heb je den kotter van rooijen Krijn! »